

[Mogens Fog.]

vil jeg dog gerne sige, at det forekommer mig, at allerede et Raad paa 32 Medlemmer maa blive noget tungt at arbejde med. Jeg mener, at hvis der skulde være Mulighed for en Forenkling, bør man prøve at gennemføre den, men det kan jo komme til Drøftelse i det kommende Udvalg.

Der er ikke Tvivl om, at dette Lovforslag vil blive modtaget med stor Glæde i videnskabelige Kredse, ikke alene blandt de direkte interesserede, men blandt alle Videnskabsmænd, fordi man haaber, at den Interesse, Myndighederne herigennem viser Videnskaben, nu ogsaa vil give sig Udslag paa andre Punkter. Som det allerede er sagt, dækker det foreliggende Lovforslag jo kun en ringe Del af Videnskaben, og selv om det vil betyde en stor Hjælp paa dette Omraade, maa vi ikke glemme de øvrige Forskningsgrene. Hverken de egentlige Grundvidenskaber eller de medicinske Videnskaber er repræsenteret i det paatænkte Raad, og det bør de heller ikke være, fordi disse Videnskabers Forhold er saa forskellige, at de ikke kan behandles under eet. Ogsaa store Dele af Landbrugsvidenskaberne bør sikkert behandles som selvstændige Videnskabsgrene.

Efter at jeg har søgt nærmere Oplysninger om det foreslaaede Forskningsraad, nærer jeg ikke længere Betænkelse ved, at man nu gaar til Oprettelsen af dette. Jeg vil imidlertid gerne i høj Grad støtte det Forslag, som den ærede sidste Taler, det ærede Medlem Hr. Hvidberg, fremkom med, og som i øvrigt er blevet omtalt under Finanslovdebatten, nemlig at der hurtigst muligt nedsættes en blandet Kommission af Politikere og Videnskabsmænd, som kan behandle Videnskabens Stilling i Samfundet i al Almindelighed og lægge Planer for Oprettelsen af eventuelle nye Forskningsraad og Forskningsinstitutioner. Jeg vil i denne Forbindelse gerne udtale Ønsket om, at ogsaa de humanistiske Videnskaber bliver taget med i Overvejelserne. Jeg har allerede omtalt dette i mit Indlæg i Finanslovdebatten og beklager, at den højtærede Statsminister i sine Svar ikke har set Mulighed for at beskæftige sig med dette Emne, som jo udelukkende er af saglig Natur.

Idet jeg henviser til de Udtalelser, jeg fremkom med under Finanslovdebatten, vil jeg gerne slutte med at sige, at de intensive videnskabelige Arbejder, som er gennemført under Krigen eller er under Forberedelse i andre Lande, bør være os en Spore, saaledes at ogsaa vi lægger vidtskuende og grundige Planer for Udviklingen af Forsk-

ningen i vort Land. Og jo mindre de Midler er, som vi mener at kunne raade over til disse Formaal, des vigtigere er det, at de bliver anvendt paa den rigtige Maade, dette ikke alene af Hensyn til Videnskaben selv, men ogsaa fordi den videnskabelige Forskning er Basis for store Dele af vort Erhvervsliv og ogsaa paa mange andre Maader griber ind i Samfundets Liv. Derfor er det en Sag af den største Betydning, en Sag, som vi bør tage op til Løsning nu, og som vi bør kunne samles om uden Hensyn til, hvilke Partier vi tilhører.

Johs. Christiansen: Jeg skal ikke komme dybere ind paa Forhistorien til det Lovforslag, vi her har til Behandling. Det er almindeligt kendt, at Initiativet til Sagen oprindelig blev taget i den saakaldte Raastofkommission af 6. November 1940, at man først samlede sig om den Tanke at søge Opgaven løst gennem et særligt Institut, men at man senere besluttede sig til at søge oprettet et teknisk-videnskabeligt Forskningsraad i Stedet for, og at man i 1943 var naaet saa vidt, at Raadet allerede da utvivlsomt vilde være blevet en Realitet, saafremt alt normalt Lovgivningsarbejde ikke var blevet standset af Begivenhederne omkring den 29. August.

Under den nu afsluttede første Behandling af Finanslovforslaget havde jeg Lejlighed til at fremdrage Sagen paa ny og anførte en Række Grunde til at søge den løst netop paa det nuværende Tidspunkt, og jeg henstillede da til den højtærede Statsminister at fremsætte et Lovforslag derom i Tinget. Ærede Medlemmer af andre Partier har været inde paa det samme, og nu foreligger et saadant Forslag altsaa til Behandling, i øvrigt det samme, som ikke naaede at blive færdigbehandlet i 1943.

Der er, synes jeg, Grund til at takke den højtærede Statsminister ikke blot for Forslagets Genfremsættelse, men ogsaa fordi det er sket saa omgaaende. De Interesser, der er knyttet til denne Sags Gennemførelse, er af en saadan Art, at jo hurtigere Raadet kan komme i Gang med Arbejdet, des bedre. Skal Danmark naa at komme blot nogenlunde med i den Udvikling, som den teknisk-videnskabelige Forskning har naaet i andre Lande, er der ingen Tid at spilde. Paa den anden Side nærer jeg ingen Tvivl om, at naar blot de ydre Betingelser skaffes til Veje — og dette Forslag er et betydeligt Skridt paa Vej der henimod —, vil dansk Forskning have rigelig Tid til at indhente det Forspring, andre Lande staar med i Øjeblikket. Skulde nogen tvivle herom,